

LELKÉSZI SZOLGÁLATBAN

Szökés a határon át

A második világháború véget ért. A második bécsi döntés előtti határ kezdett megszilárdulni. Nem volt már veszélytelen Romániába menni, vagy onnan ide jönni. Bujkálni, szökni kellett ott, ahol pár évvel azelőtt még szabadon járhattunk. Az átszökés kiszámíthatatlan következményekkel járt. De akinek mennie kell, élete árán sem állhat egy helyben.

Óvári éppen a határsáv mellett húzódik, tiszta magyar református falu. A tanító fia, Adorján Guszti kedves barátom, szülei is ott laktak. Hozzájuk szálltunk. Ők mutatták meg az utat Magyarország felé. Erdőn-mezőn át lélegzetvisszafojtva lopakodtunk: észrevesznek, nem vesznek észre, most még nem tudjuk. De egyet biztosan tudunk. „Ne félj, mert én megváltottalak. (...) Mikor vizén mégy át, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg.” (Ézs 43,1.2) S ha a szíriaiakat megvakította, miért ne tehetné ezt a román határőrökkel? Megtette!

Átléptük a határt anélkül, hogy a hajunk szála meggörbült volna.